

GVS 425

JULIJ-DECEMBER 2017
LETO XCVIII - ŠTEVILKA 425

GLASILO

VRHOVNEGA SVETA
SALEZIJSKE DRUŽBE
SV. JANEZA BOSKA

URADNI ORGAN ANIMACIJE IN OBVEŠČANJA ZA SALEZIJSKO DRUŽBO

Ángel Fernández Artime

Sto let za Boga in za svet

**OB STOLETNICI SVETNE USTANOVE
DON BOSKOVIH PROSTOVOLJK**

VRHOVNO VODSTVO DON BOSKOVIH USTANOV - RIM
SALEZIJSKA INŠPEKTORIJA SV. CIRILA IN METODA - LJUBLJANA

Naslov izvirnika: *»100 anni per Dio e per il mondo« Per l'inizio del Centenario dell'Istituto delle Volontarie di Don Bosco*

Leto XCVIII, julij-december 2017, št. 425

Atti del Consiglio Generale je uradni organ animacije in obveščanja za salezijansko družbo

---

Prevod: Miran Sajovic

Uredil: Janez Potočnik

Lektorski pregled: Stanislav Duh

Grafični stavek: Marjan Lamovšek

Izdal in založil: Salezijanski inšpektorat, Ljubljana

Razmnoženo za člane Salezijanske inšpektorije sv. Cirila in Metoda – Ljubljana

Ljubljana, maj 2018

1. **POGLED K IZVIROM**
  2. **OBUJENE PO SVETEM DUHU V NOVOSTI POSVEČENE SVETNOSTI**
    - Nekatero smernice o načinu, kako živeti identiteto DBP
  3. **KOT DEL LEPE KARIZMATIČNE DRUŽINE**
    - Vaša salezijanskost
    - Prepoznati se kot živi del Salezijanske družine
    - Priznane v Družini
- SKLEP**

V Rimu, 20. maja 2017

Moji dragi sobratje!

Izdaja sleherne številke *Glasila vrhovnega sveta* je odlična priložnost, da se srečam z vsakim izmed vas.

Ob tej priložnosti želim pritegniti vašo pozornost na pomemben družinski dogodek, to je na obhajanje stoletnice začetka svetne ustanove don Boskovih prostovoljk.

Naše sestre so lansko leto 20. in 21. maja obhajale velik stoletni praznik, ki smo se mu pridružili tudi mi ob navzočnosti mnogih izmed vas in ob predstavnikih enaintridesetih skupin naše salezijanske družine.

Izbran je bil najboljši kraj, Valdocco, kjer so prve sestre izrekle svoje obljuje v navzočnosti mons. Janeza Cagliera.

Kot je bilo rečeno na začetku mojega pisma, sestavljenega za to obletnico, so tudi moji predhodniki, gospod Egidij Viganò, gospod Juan Edmundo Vecchi in gospod Pascual Chávez, ob šestdeset-, osemdeset-

in devetdesetletnici ustanove storili nekaj podobnega. Ob obhajanju stoletnice sem pomislil, da bi morala salezijanska družina široko po svetu in mi salezijanci kot njen del narediti vse, kar je v naši moči, da bi dali bolje spoznati Ustanovo don Boskovih prostovoljk.

Premišljevanje njihove zanimive zgodovine, ki ni bila brez težav in tegob ter razmišljanje o njihovi identiteti nam bo pomagalo bolje razumeti bogastvo njihove posvečene laiškosti, s katero dopolnjujejo življenjski polet velikega drevesa salezijanske družine kot karizmatične družine.

Podarjam vam to pismo, dragi moji sobratje, in ga zaupam vašemu pozornemu branju kot izraz prijaznosti in bližine do naših sester prostovoljk. Obhajanje njihove stoletnice je zelo povezano z našo karizmo, z našo duhovnostjo, z našim poslanstvom in z našim »biti« salezijanska družina v Cerkvi in v svetu.

* * *

Moje drage sestre v don Bosku, drage sestre Svetne ustanove don Boskovih prostovoljk. Srečen sem in hkrati počaščen, da mi je dana priložnost, da vam napišem to pismo ob priložnosti vašega jubilejnega leta 2017, v katerem obhajamo stoletnico ustanovitve Ustanove.

Pred sabo imam pisma, ki so vam jih ob vaših pomenljivih obletnicah poslali moji trije predhodniki: gospod Egidij Viganò (septembra 1979) ob šestdesetletnici prvih zaobljub »Skupine prvih sedem gorečnic Družbe sv. Frančiška Saleškega in Marije Pomočnice«;¹ gospod Juan Edmundo Vecchi (leta 1997) ob osemdesetletnici ustanovitve Ustanove in gospod Pascual Chávez Villanueva (leta 2007) ob obhajanju devetdesetletnice ustanovitve.

Leto 2017 je, kot piše vrhovna odgovorna Olga K., jubilejno leto, v katerem *»bomo 20. maja združene vse pokrajine in skupine odvisne od Centra v zahvaljevanju Bogu za dar naše Ustanove: On je tisti, ki je obudil ta poklic v srcu sveta; Sveti Duh je tisti, ki vodi zgodovino in daje vzcveteti nekaj izrednega tudi v preprostosti in skritosti.«*²

¹ QC Quaderno Carpanera, p. 79.

² Olga Krizová, *Crescere*. Organo Centrale di Collegamento VDB, Marzo, 2017, str. 3.

1. POGLED K IZVIROM

Čeprav so vaši začetki zelo dobro poznani vsaki izmed vas, moje drage sestre DBP, mi iz salezijanske družine, ki vas spremljamo v tem trenutku z resničnim prijateljstvom in bližino, čutimo potrebo, da *spoznamo, da bi ljubili*. In v tem spoznavanju ne moremo niti spregledati pomembnih izvirov vaše zgodovine, skupaj z nagibi Duha, z odločilno vlogo nekaterih oseb in s težavami in pridobitvami, ki so jih živele tedanje prve prostovoljke.

Zagotovo je bil tisti 26. oktober leta 1919 v kapeli ob don Boskovich sobah, v navzočnosti kard. Cagliera, ki je vodil bogoslužno opravilo, don Filipa Rinaldija, ki je bil tedaj voditelj skupine gorečnic, in neke sestre HMP, ki je predstavljala Hčere Marije Pomočnice, da je sedem gorečih žena začelo neko novo izkušnjo salezijanske posvetitve tako, da so napravile prvo izpoved evangelijskih svetov.

V tem dogodku obstaja nekaj, kar se mi zdi ne samo pomembno, ampak tudi lepo in ganljivo. Ta skupina ‚sedmih radostnih Device Marije‘ se posveti za tri leta pred kard. Cagliero, ki jih opomni, da *»se danes začenja vaše novo življenje gorečnic«* in da je nova ustanova *»imela veliko srečo, da se je porodila na svetem kraju za častitljivega don Boska, kjer je on sam sprejel prve zaobljube in prve obljube (pred šestdesetimi leti je bil tam sam Cagliero), od tistih, ki so dali življenje in zagon velikemu salezijanskemu delu ...«* In to srečno sovpadanje je označil kot *»znamenje vnaprejšnje določitve«* in je dodal: *»Hčere Marije Pomočnice imajo svojo zibelko v Morneseju, kjer je sestra Marija Mazzarelo bivala in izrekla svoje zaobljube. Ve morate dati pomembnost temu znamenju izredno posebne vnaprejšnje določitve!«*³

Zgodovina žena, ki bodo pozneje postale prve DBP, ima svoje korenine v rojstvu Dekliškega oratorija št. 1 v Turinu – v Valdoccu, v letu 1876. Ravno tukaj, v oratoriju sester HMP, se porodi ob prazniku Brezmadežne leta 1895 *»Sveto združenje Hčera Marije Brezmadežne Pomočnice«*. V tem Združenju Marijinih Hčera so različna mlada dekleta, ki imajo določeno sposobnost za vodstvo.

Leta 1903 pride do prvega uradnega srečanja Marijinih hčera z don Filipom Rinaldijem, ki začasno nadomešča don Francesia kot ravnatelj oratorija; izredno pomembna oseba je mati Felicina Fauda HMP.

³ QC, p. 83.

Eden izmed prvih don Rilandijevih posegov bo ponovna potrditev sedmih oratorijank v vodstvenem svetu Združenja Marijinih hčera, katerega članice so že bile. Med njimi najdemo štiri bodoče prve gorečnice: Amalia Pios, Cristina Milone, Caterina Borgia in Celestina Dominici.

Don Rinaldi bo dokončno vstopil kot ravnatelj oratorija sester HMP leta 1907. Leta 1910 bosta še dve drugi mladenki vstopili v vodstveni svet Marijinih hčera: Giovannina Peraldo in Luigina Carpanera. V nadaljevanju bomo opazili pomembnost, ki sta jo imeli ti dve osebi, še zlasti slednja.

Že leta 1908 pokaže don Rinaldi posebno zavzetost, da bi med Marijinimi hčerami osnoval ‚Gorečnice Oratorija‘ ali združenje v Združenju z namenom, da »bi se ohranil mir med oratorijankami in da bi privedli v Oratorij in k zakramentom tista dekleta, ki so se začela oddaljevati ... Storitve ve tisto,« jim je govoril, »česar ne moreta storiti sestra ali duhovnik!«⁴ Leta 1916 obvesti don Albera, vrhovnega predstojnika, glede nekaterih pobožnih deklet, ki sledijo pravilniku v sedmih točkah, in mu ga predstavi. Ta pravilnik postane prva osnova Statuta za prihodnje Gorečnice Marije Pomočnice.

Don Rinaldi v vseh tistih letih tja do leta 1922, ko je izvoljen za vrhovnega predstojnika, živi zelo rodovitno obdobje svojega pastoralnega delovanja v blagor laikov, da bi z velikim občutkom dal odgovor na potrebe najbolj potrebnih. S tega vidika lahko kar najbolje doumemo, kaj je rekel v tistih trenutkih Marijinim hčeram: *“V naših časih ni več dovolj pobožnost, potrebno je delovanje.”*⁵

Veliki dogodek, ki bo zaznamoval neki prej in neki potem bo tisti 20. maj 1917, ko dajo tri od tistih Marijih hčera in gorečnic – Maria Verzotti, Francesca Riccardi in Luigina Carpanera – povod tistemu, kar bo veliko let pozneje prepoznano kot svetna ustanova. V tem času namreč še ni bil izdan dokument *Provida Mater* (1947) in se še ni vedelo, da bi ta način življenja lahko bil način posvečenih v svetu. One tedaj dajo povod za Družbo hčera Marije Pomočnice v svetu.⁶ Tem trem dekletom se bosta v mesecu juniju za praznik Presvetega Srca pridružili še dve drugi oratorijanki (Caterina Borgia in Teresa Salasia), zaradi česar imamo ob koncu leta 1917 sedem Gorečnic Marije Pomočnice, po zaslugi tudi prizadevanja matere

⁴ E. Ceria, *Vita del Servo di Dio Sac. Filippo Rinaldi*, SEI, 1951, str. 196-197.

⁵ Prim. L. Castano, *Beato Filippo Rinaldi, 1856-1931, vivente immagine di Don Bosco suo terzo successore*. Elledici, 1990, 106-107 e 148.

⁶ QC, 1.

Felicine Fauda HMP, ki pred svojo premestitvijo v Katanijo vidi, da se uredničujejo njene sanje.

Na poti utrjevanja pride do ustanovitve prvega krajevnega sveta, 29. januarja 1921. Gorečnice same bodo spodbudile vrhovno mater HMP, mater Katarino Daghero, da bi jim dala eno hčer Marije Pomočnice, da bi jim lahko bila za asistentko, kot je bila mati Felicina.

Gorečnice Marije Pomočnice napredujejo s svojim življenjem v združenju in z delom. Prav tako se vztrajno udeležujejo formativnih srečanj z don Rinaldijem in s takratno sestro asistentko. Don Rinaldi jih spremlja duhovno, čeprav omejeno zaradi svojih nalog kot vrhovni predstojnik, tja do konca leta 1928. Njegova smrt 5. decembra 1931 te posvečene žene napravi za resnične sirote. Dobra volja salezijanskega duhovnika Calogera Gusmana, kateremu je bilo zaupano Združenje, ne mora zapolniti vrzeli, ki jo je zapustil don Rinaldi. V teh letih smo priča poskusu "posestrenja". Napravljen je osnutek novega pravilnika, najverjetneje izpod peresa don Calogera in s. Clelije Genghini, ki pa ga vse gorečnice ne sprejmejo.

Lahko si je predstavljati, kako je prihodnost Združenja v tej okoliščini postala nejasna. Treba je poudariti prizadevanje Luigine Carpanera, da bi nadaljevala ohranjanje pogostnih stikov z drugimi gorečnicami in velik napor, da bi bile zveste začetnim sanjam.

Po don Rinaldijevi smrti več kot deset let živijo gorečnice v veliki negotovosti glede svoje prihodnosti. Ne najdejo zadostne podpore ne pri salezijancih ne pri hčerah Marije Pomočnice. Z enotnostjo, ki jo je ustvarila Luigina Carpanera se leta 1943 obrnejo kot skupina na salezijanca don Dominika Garnerija in ga poprosijo, da bi se zavzel za Združenje. Potem ko je premislil stvar in se posvetoval z nekom izmed svojih predstojnikov, sprejme in spozna, da kljub strašni drugi svetovni vojni obstaja skupina žena – petinšestdeset Gorečnič glede na seznam iz leta 1945, enajst izmed njih jih je iz časov don Rinaldija – ki navkljub težavam in njihovem občutku, da so sirote, nadaljujejo življenje v veliki zvestobi.

Don Garneri opozori don Ricaldoneja, da ta ustanova, pripisana don Rinaldiju, z zgodovino, ki ji niso manjkale težave, potrebuje jasnejšo določitev glede svoje prihodnosti. Zdi se, da je po štirih mesecih don Ricaldonejev odgovor takšen, da daje razumeti: »Brez posebnih nalog ohranjaj tleče veje, če tudi so pod pepelom!«⁷

⁷ S. Maggio, *Don Rinaldi Fondatore in penombra*, str. 241.

Ta del zgodbe je dolg in še ne brez težav. Predstojniki niso dajali dokončnega odgovora. Vojne okoliščine temu niso bile popolnoma naklonjene. Dobri duhovnik don Garneri prosi za pomoč eno sestro HMP kot asistentko in je ravno v tem obdobju navkljub negotovosti, z zaobljubami za šest ali eno leto, ko se bo drug salezijanec, don Gerolamo Luzi, zavzel za Združenje z ustanovitvijo dveh novih skupin, v Bagnolo Piemonte in v Milanu, ta zadnja v inšpektorialni hiši sester HMP. Navzočnost sestre FMA, ki je že bila asistentka Gorečnic z don Rinaldijem, pomaga bolje razumeti, kako sta se lahko oblikovali ti dve skupini s tremi Gorečnicami.

Na višku vojne, 29. oktobra 1944, obhajajo Gorečnice petindvajsetletnico prvih zaobljub v Združenju, ki *segajo do 26. oktobra 1919*. Tiste, ki se niso mogle udeležiti obhajanja, bodisi zaradi družinskih razlogov bodisi zaradi razdalje, so bile povabljene, da obnovijo svoje zaobljube v navzočnosti kakšnega duhovnika ali se obrnejo ob kakem drugem trenutku na don Garnerija.

Težavam pa še ni bilo videti konca. Don Garneri je krhkega zdravja in leta 1946 zamenja skupnost. To isto se pripeti don Luziju, ki zapusti Bagnolo in se vrne v Turin, kjer pa na žalost umre decembra istega leta pri samo dvainštiridesetih letih. Septembra istega leta umre tudi pomenljiva gorečnica Luigina Carpanera.

Krhko zdravje don Garneriju ne dovoljuje, da bi od blizu spremljal Gorečnice. Tej težavi se pridruži še nezadovoljstvo večjega dela Gorečnic zaradi neodgovora vrhovnega predstojnika glede njihovega položaja. Te iste Gorečnice vztrajajo z don Garnerijem, ki se čuti že starega in izčrpanega, da bi ponovno pisal vrhovnemu predstojniku. Don Garneri napiše pismo 1. maja 1948, v katerem prosi za razjasnitev glede Gorečnic in predlaga zamenjavo asistenta, da bi se ne uničilo don Rinaldijevo delo. Toda s strani vrhovnega predstojnika ni nikakršnega odgovora. V avgustu 1949 ena izmed Gorečnic, menimo da Maria Fassione, piše salezijanskim predstojnikom in jih prosi, da bi dali kako pravno obliko don Rinaldijevi ustanovi in omogočili večjo duhovno pripravo zanje. Gorečnice tako rekoč vedo, da se v Cerkvi rojevajo ustanove z značilnostjo svetnosti. Dejansko so svetne ustanove bili uradno priznane v Cerkvi leta 1947 z dokumentom *Provida Mater*, ki je potrdil, prvikrat v zgodovini Cerkve, da je mogoče živeti popolno posvetitev v polni svetnosti, sredi sveta, znotraj sveta. Luigina Carpanera je umrla eno leto pred objavo dokumenta *Provida Mater*.

Zdi se, da se je v salezijanskem okolju sprememba uresničila takrat, ko je bil izdan življenjepis Božjega služabnika don Rinaldija, delo don Evgenija Cerie SDB. Takrat namreč salezijanci začnejo spoznavati Gorečnice, občudovati njihovo zgodovino in se zanimati zanjo. Leta 1950 obhaja obletnico duhovništva don Garneri in na praznovanju so navzoče vse Gorečnice. Sveto mašo vodi tedanji perfekt salezijanske družbe don Renato Ziggotti. Lahko bi se reklo, da z njim vstopi na oder prvič oseba, ki bo imela pomembno vlogo pri spreminjanju Združenja gorečnic v bodočo Svetno ustanovo. Po smrti don Petra Ricaldoneja poleti 1952 stopi na njegovo mesto don Renato Ziggotti. Don Garneri ga takoj seznaní s prehojeno potjo Združenja gorečnic Marije Pomočnice, ki v tistem času štejejo šestinosedeset žena, v starostnem razponu med 22. in 76. letom. Čutiti je potrebo po dokončni ureditvi te ustanove.

Življenje Združenja teče kljub težavam naprej med obnavljanjem zaobljub in srečevanji, ki so organizirana, kadar je to mogoče. V tem obdobju don Garneri prepusti Združenje v roke matere Melchiorrine Biancardi, ker mora biti on zaradi svojega zdravstvenega stanja premeščen v Cumiano.

Smo v letu 1953. To ni lahko leto! Gorečnicam je upadel pogum pred splošnim ozračjem negotovosti, bojijo se, da Združenje ne bo dospelo v noben pristan; nekatere članice ga zapustijo, da bi se pridružile drugim združenjem posvečenih laikinj, spet druge izpovejo zaobljube kot sestre HMP.

V tem obdobju pomenljivo nastopi drug salezijanec, don Stefano Maggio. Potem ko je večkrat poslušal Terezo Frassati, govori z vrhovnim predstojnikom don Ziggottijem o Združenju don Rinaldija. Vrhovni predstojnik ga posluša z veliko pozornostjo in naklonjenostjo, čeprav ve, da so v tistem času vključene, in to z veliko odgovornostjo Hčere Marije Pomočnice, a doda, da bo »preučil« zadevo, če mu bo kdaj predstavljena. Nekaj dni pozneje se don Maggio sreča z materjo Lindo Lucotti in ji spregovori o ugodnih okoliščinah, da se Združenje gorečnic ponovno prebudi. Glede na obstoječa besedila je mati nasprotovala, a je obljubila, da bo govorila s svojim svetom in mu uradno odgovorila. Odgovor pride 19. oktobra in je odklonilen.

Zgodba se tako podaljša. Vabim vas, da si preberete zgodovinski opis v raznih tiskovinah, ki obstajajo! Gotovo si sledijo pogovori, srečanja in nasprotovanje med salezijanci in hčerami Marije Pomočnice,

motivirani in navdušeni za spremljanje gorečnic, in drugi, ki ne vidijo zanje več nikakršne prihodnosti. Nastopi trenutek, ko se o zadevi neposredno pogovarjata vrhovni predstojnik don Renato Ziggotti in vrhovna mati Linda Lucotti. Zahtevajo se dodatne študije kanonistov. Sledijo še drugi dogodki, dokler 5. decembra 1955, ob 24-letnici smrti don Filipa Rinaldija, gorečnice dobijo novi Pravilnik življenja, ki ga odobrita tako vrhovni svet SDB kot vrhovni svet HMP.⁸

Združenje gorečnic 6. januarja 1956 privzame novo ime: Sotrudnice oblate sv. Janeza Boska [*Cooperatrici Oblate di San Giovanni Bosco*]. Med zasedanjem njihovega osrednjega sveta 19. marca leta 1959 se razpravlja o imenu in se odloči njegova sprememba s sedanjim: Don Boskove prostovoljke, ki ga sprejme tudi vrhovni predstojnik.

Do tukaj to dolgo romanje, ki nam zagotovo govori o poti, na kateri samo to, kar resnično prihaja od Boga, lahko traja v času vse do danes navkljub težavam, in to zato, ker, to še predobro vemo, je Sveti Duh tisti, ki razsvetljuje in vodi. To potrjujejo tudi Konstitucije don Boskovich prostovoljk v prvem členu: *»Don Boskove prostovoljke (DBP) živijo v Cerkvi duhovno in apostolsko izročilo sv. Janeza Boska, ki jim jo je predal don Filip Rinaldi. Razsvetljen po Svetem Duhu in pod vodstvom materinske Marijine navzočnosti, je začel izvirno evangeljsko izkušnjo s skupino mladih žena, da bi postale v svetu kvas krščanskega življenja.«*

Zgodovinski trenutek, ki ga živimo ob tej stoletnici, je priložnost, da se zahvalimo najprej Bogu in osebam, ki so omogočile z velikimi človeškimi napori ta načrt, ki prihaja od njega. Le kaj bi lahko rekli primernejšega od tistega, kar je rekla vrhovna odgovorna ob poznanju celotnega tega zgodovinskega popotovanja, ki čuti, da Ustanova don Boskovich prostovoljk lahko reče: *»Naša zahvala gre onim trem sestram, ki so imele pogum, da so se predale duhovni pustolovščini, ki je bila tedaj povsem nova, ki so velikodušno odgovorile na klic in so z njihovo živo in dejavno zvestobo ohranile prižgano svetilko poklica tudi v trenutkih velikih težav. Naša zahvala gre tudi našemu ustanovitelju, don Filipu Rinaldiju, ki se je dal voditi Svetemu Duhu in dal začetek novi poti v salezijanski družini, tako kot vsem tistim salezijancem in hčeram Marije Pomočnice, ki so nam v teku naše zgodovine pomagali rasti in se zavedati daru, ki smo ga prejele od Svetega Duha.*

⁸ Biblioteca centrale VDB, *Cooperatrici Oblate di San Giovanni Bosco - Regolamento. Scuola tipografica privata. Istituto delle Figlie di Maria Ausiliatrice. Torino. Prim. Cronaca, Vol I, str. 24, 25, 26.*

*Glede tega bi želela spomniti na don Garnerija, ki nas je spremljal od leta 1943 do leta 1955; don Ziggiottija, vrhovnega predstojnika, ki je dal začetek pravnemu priznanju; don Štefana Maggioja, ki nas je spremljal do priznanja kot Svetnega instituta in posvetil vse svoje življenje, da bi dal spoznati naš poklic tudi v daljnih deželah; don Frontinija, ki nas je napotil k zavedanju naše svetnosti in kateremu dolgujemo zelo veliko; **toliko asistentov SDB**, ki so nam bili očetje in bratje in toliko sester HMP, ki so nas v prvih časih spremljale kot ljubeznive sestre.»⁹*

2. OBUJENE PO SVETEM DUHU V NOVOSTI POSVEČENE SVETNOSTI

Ve, sestre, ste prve, ki morate imeti tole trdno prepričanje: posvečena svetnost ni vaš izum! Sveti Duh je bil, ki jo je obudil v določenem zgodovinskem trenutku v življenju Cerkve. V določenem trenutku, v katerem se je z večjo jasnostjo odkrivalo, da smo vsi Božje ljudstvo in da klic k svetosti ni poseben privilegij za določeno osebo, ampak je predlog in cilj za vse Jezusove učence.

Tako lahko preberemo v vaših konstitucijah in pravilnikih, kjer je jasno povedano, kako je Sveti Duh razsvetlil don Rinaldija (prim. K 1) in vas spodbudil z globoko potrebo po ljubezni, da bi popolnoma darovale svoje življenje Bogu in bratom (prim. K 8).

Posvečenje ni predvsem dejanje določene posvečene osebe, ampak Boga, Kristusovega Duha, ki vodi Cerkev; posvečena oseba le odgovori, se izroči, se daruje. Tako ga živijo don Boskove prostovoljke po konstitucijah: *»S posebno pobudo ljubezni Bog kliče prostovoljke in jih posveti zase v Kristusu po delovanju Svetega Duha, da bi jih poslal v svet in bi ga oznanjale v duhu don Boskove karizme.»*¹⁰

To posvečenje živite kot laikinje, ki so v svetu zaradi poklicne izbire kot kvas v množici. Svetnost je nekaj posebnega v vašem posvečenem poklicu, in začeni pri njej uresničujete svoje poslanstvo, izražate bratško občestvo in vaš delež v salezijanski družini.¹¹

Zgodovina nas uči, da ustanovitev vašega združenja tako kot drugih podobnih resničnosti, ki so se tedaj rojevale, ne sovпада s trenutkom

⁹ Olga Krizová, o.c. 3.

¹⁰ Svetna ustanova don Boskovich prostovoljk, *Costituzioni e Regolamenti*, art. 3. Roma 2009.

¹¹ Prim. o.c. art. 4.

priznanja svetnih institutov v Cerkvi (papež Pij XII. je objavil apostolsko konstitucijo *Provida Mater Ecclesia* 2. februarja 1947), ampak jo zgodovinsko gledano prehiteli za kar nekaj let, četudi se z njo obogati, razvije in utrdi. Ob obhajanju šestdesetletnice te apostolske konstitucije je papež Benedikt XVI. poudaril zelo jasno, kako objava takšnega dokumenta ni pomenila samo točke prihoda, ampak začetek nove poti, nove oblike posvečenja za laike in duhovnike, ki so poklicani živeti z evangelijsko korenitostjo svojo popolno umestitev v svetno resničnost.¹²

Zelo lepo, kar najdem na tej vaši poti, moje drage sestre DBP, je predvsem to, da je od samega začetka nekaj v don Rinaldijevem videnju in navdihu, kar pusti lastno sled posvečenju prvih sester, različno od posvečenja redovnic in redovnikov tistega časa. Medtem ko je don Rinaldi v svoji velikodušni predanosti pri oblikovanju oratorijskih mladenk, izbranih med tolikerimi, mislil na njihovo posvečenje v svetu, si je zadal nalogo, *da bi dokončal delo, ki ga je don Bosko pustil nedokončanega*. Takole se izrazi 20. maja 1917, ko pravi: *»Že kar nekaj časa častiti predstojniki prejemajo razna vabila, da bi se ustanovilo Združenje Hčera Marije Pomočnice v svetu ... Predstojniki so vedno dobro sprejeli te želje, toliko bolj, ker je ta zadeva bila resnično v mislih in v programu častitljivega don Boska. V poročilu, ki ga je sam pripravil o svojem delu, je pravzaprav govoril o dveh različnih skupinah oseb, ki spoštujejo isto pravilo: prva naj bi oblikovala skupnost, druga naj bi živela v svetu, da bi tam širila duha Družbe ob praktični naravnosti za delovanje.«*¹³

Od vašega začetka, sestre, mimo vseh zapletov in okoliščin, mimo sprememb imena Združenja, vedno in v vseh preživetih letih je potekala nenehna **obramba** te »posebne oblike« biti vidno Kristusovo znamenje in služabnice za druge, s slogom, ki je vseboval veliko salezijanske duhovnosti. To veličastno potrdi don Egidij Viganò v svojem pismu, ki vam ga je poslal v svojem času: *»Ta vaš način biti v salezijanski družini vas razlikuje od Hčera Marije Pomočnice ravno zaradi ‚svetnosti‘ in od salezijanskih sotrudnic zaradi ‚posvečenja‘.«*¹⁴

¹² Prim. Benedikt XVI, *Discorso in occasione del 60° anniversario della 'Provida Mater Ecclesia'*, 3 febbraio 2007.

¹³ QC, str. 3-4.

¹⁴ E. Viganò, *Lettera di Don Egidio Viganò, Rettor Maggiore dei Salesiani, alle Volontarie di Don Bosco*, Roma, 24 settembre 1979.

Nekatere smernice o načinu, kako živeti identiteto DBP

Poleg očitnega omenjanja vaše *salezijanskosti* in vašega obstajanja kot dela salezijanske družine si dovoljujem ponuditi nekaj misli, ki bi lahko osvetlile vaš dejanski način, kako živeti identičnost DBP v današnjih okoliščinah v Cerkvi in svetu. V soglasju s Cerkvijo in dušnopastirskimi smernicami, ki jih v njej prejemamo, vam predlagam:

- Nadaljujte biti v duhu vaše posebne svetne posvečenosti **resnični vrelec**, ki deluje kot kvas (prim. Mt 13,33). Od vas se pričakuje, pravi papež Benedikt ob omenjeni obletnici dokumenta *Provida Mater*, da osnujete posebne oblike življenja, apostolskega prizadevanja, posegov v družbo, če ne tistih, ki se lahko porodijo iz osebnih odnosov. Zato je zaželeno, da postanete resnično kvas, ki bo z vašim slogom življenja zmožen prebuditi upanje, pogosto sicer na tih in skrit način, a tudi s predlaganjem in spodbujanjem.¹⁵ Vaše konstitucije prav tako jasno trdijo, da hočete biti sol zemlje in luč sveta, da bi se tako udeležile evangeljskega poslanstva Cerkve, ki vas pošilja (prim. K 6).
- Sestre, **bodite blizu** življenju in veseli ali žalostni zgodbi sleherne osebe, ki jo srečate v vašem življenju. S salezijansko duhovnostjo, lastno vaši karizmi, ta tankočutnost postane vzgojna in oznanjevalna vnema, postane darujoča ljubezen in bratstvo, kadar se tiče deklic, dečkov in mladih. Izredno močno to prosi papež Benedikt XVI. vse svetne ustanove, ko pravi: »Čutite se poklicani zaradi vsake bolečine, vsake krivice, tako kot od vsakega iskanja resnice, lepote in dobrote, ne zato, ker bi imeli rešitve za vse težave, ampak ker vsaka okoliščina, v kateri človek živi in umre, je za vas priložnost za pričevanje o odrešilnem Božjem delu. To je vaše poslanstvo!«¹⁶
- Ne zapadajte v tako pogostno in tako človeško **skušnjava individualizma**. Drage sestre, nihče ni *a priori* brez nevarnosti te skušnjave! Vaša salezijanska apostolska vnema vas mora pripraviti do tega, da bi bile vedno Gospodove poslanke in misijonarke med osebami (prim. K 6), z apostolskim delovanjem, ki dobi jasne poteze v razpoložljivosti bratom (prim. K 19) in kjer samo življenje je poslanstvo, v katerem postane vaša posvečenost najbolj učinkovit način biti sol, luč in kvas v svetu (prim. K 12). Kot pravi papež Frančišek: »Misijon-

¹⁵ Prim. Benedikt XVI, o.c.

¹⁶ *Prav tam.*

ska vnema, veselje srečanja s Kristusom, ki vas nagiba, da bi z drugimi živeli lepoto vere in se izognili tveganja, da bi ostali onemogočeni v individualizmu.«¹⁷

- Živite lepo izkušnjo bratstva kot stalno izkušnjo občestva in enosti v Duhu. Nadaljujte biti zelo občutljive »kot salezijanke« – zelo lep izraz, ki ga uporabljate v vaših konstitucijah –, da bi ostale združene v Kristusu (prim. K 38) v občestvu življenja, z močnim občutkom pripadnosti Ustanovi in z močnimi bratskimi vezmi v skupini, kateri pripadate (prim. K 40).
- **Ne ostanite brezbrizne** pred življenjem slehernega moža in žene, ki ju srečate. Tega ne pravim jaz! To vas prosi na zelo lep način papež! Vaša poklicanost posvečenih v svetu zahteva od vas, da ste v srcu človeških pripetljajev. V tako zelo zapletenem svetu, kot je sedanji, okoliščine človeškega življenja, zgodbe naporov, bojev, bolečin ter tudi bratstva in ljubezni žena in mož, deklic, fantičev in mladih, ki se znajdejo v vašem življenju, v vaših okoliščinah, postajajo danes *področje vašega poslanstva in vašega preroštva*. Zato vam pravi papež: »Če se to ne zgodi, če ste postali raztreseni oziroma, kar je še slabše, če še ne poznate tega sodobnega sveta, ampak poznate in upoštevate samo svet, ki vam je bolj pisan na kožo oziroma vas bolj priteguje, tedaj je nujno spreobrnjenje! Vaš poklic je po svoji naravi v izhodu, ne samo zato, ker vas vodi proti drugemu, ampak tudi in predvsem, ker vas prosi, da bi stanovali tam, kjer stanuje vsak človek.«¹⁸
- Živite vaš poklic korenito, pogumno, zavedajoč se in s čutom, da vera oblikuje, daje vsebino, moč in luč celotnemu vašemu bivanju. V vaši posvečeni svetnosti ste našle, kot se reče v evangeliju, dragoceni biser, skriti zaklad, ki vas napravlja svobodne od čaščenja oblasti, posedovanja in površnega kopičenja, ki vas osvobajata tudi od iskanja odličnih mest in usodnega zadoščenja. A Jezus vam daje, da odkrivате kot vsi mi, da resnično bogastvo ni v posedovanju, ampak v darovanju in podarjanju samega sebe; vam daje, da odkrivате, da resnično bogastvo zahteva, da se slečemo oblasti in še več, moči, ki teži za imetjem in posedovanjem. Končno pomeni, da predlagate tisto modrost, ki izhaja iz Ljubezni, tisto Resnico, ki nas resnično

¹⁷ Frančišek, *Discorso all'Assemblea Generale della Conferenza Italiana degli Istituti Secolari*. 10 maggio 2014.

¹⁸ Frančišek, *o.c.*

napravlja svobodne in ki je stvariteljica resničnega življenja, ki ga ohranja in napolnjuje.

- Tudi ve, sestre, bodite, kot je prosil pred kratkim papež Frančišek vse svetne ustanove, **napredujoče krilo Cerkve v novi evangelizaciji**. To poslanstvo glede na njegove besede zahteva od vas, da znate razlagati znamenja časov in da se giblujete s svobodo duha, medtem ko živite duhovnost, ki zmore usklajevati kriterije, ki prihajajo »od zgoraj«, to je od Božje milosti, in tiste, ki prihajajo »od spodaj«, iz zgodovine, pravi papež. To obstajanje *napredujočega krila Cerkve v novi evangelizaciji* bo mogoče samo, če ste žene molitve, intimnega prijateljstva z Jezusom, če poskrbite istočasno za družinsko življenje, za sestre in brate, tako daleč, da postanete z vašim načinom življenja kot Svetna ustanova don Boskovich prostovoljk **resnična šola svetosti**.¹⁹

3. KOT DEL LEPE KARIZMATIČNE DRUŽINE

Drage sestre, prelepo darilo, s katerim je Sveti Duh blagoslovil vašo ustanovo, je ravno vaša duhovnost in vaša pripadnost veliki duhovni družini, ki ima delež v svoji celovitosti pri don Boskovi karizmi. Temu želim na kratko posvetiti zadnji del tega pisma.

Vaša salezijanskost

O tem so v svojih pismih govorili gospod Viganò, gospod Vecchi in gospod Chávez. To pomeni, da ni govora o čem obrobnem ali naključnem, temveč o bistvenem. Glede na to, da je bil o tem govor že v prejšnjih pismih, se ne bom pretirano zadržal ob tej temi, ampak bom dal le nekaj poudarkov.

To tako pomembno temo ste dobro izrazile v številnih odlomkih vaših konstitucij, še posebej takrat, ko nakažete, da živite vašo poklicanost tako, da privzamete za lastno salezijansko karizmo, ki vas zaznamuje v Cerkvi in v svetu (prim. K 5). Salezijanskost je za vas nekaj bistvenega, ki identiteto vaši posvečenost. Vaša posvečena svetnost nikakor ni omejena zaradi vaše salezijanskosti, ampak postane salezijanskost pred različnostjo in številnostjo svetnih ustanov, ki jih je Sveti Duh obudil, v katerih

¹⁹ Prim. Frančišek, *Gli Istituti Secolari, ala avanzata della Chiesa nella Nuova Evangelizzazione. Conferenza Mondiale degli Istituti Secolari (CMIS), Roma. 21-25 agosto 2016.*

imajo vsi delež pri posvečeni svetnosti, vaša posebnost proti kakršnemu koli posploševanju. Vaša ustanova se razlikuje od vseh drugih ravno zaradi salezijanskosti: to pove tudi vaše ime. Vaša posebnost je, da živite v Cerkvi duhovno in apostolsko dediščino sv. Janeza Boska, ki vam jo je prenesel bl. Filip Rinaldi, razsvetljen po Svetem Duhu (prim. K 1). Od tod izvira jasna zavest, da ste rastle v don Boskovi duhovni družini in da imate za bistveno sestavino ustanove, da hočete živeti v globoki povezanosti posvečenost, svetnost in salezijanskost (prim. K 2). Čutite se poslance v svet, da bi mu prinašale evangeljsko sporočilo v duhu don Boskove karizme (prim. K. 3) tako, da bi napravile za svojo salezijansko karizmo, ki vas bistveno označuje (prim. K 5), in da bi posvetile svojo apostolsko dejavnost predvsem tistim, ki so bili glavni naslovniki don Boskovega poslanstva (prim. K 6). Prepoznavate se kot živi del salezijanske družine (prim. K 5 in 7) in kot don Bosko popolnoma zaupate v Marijo, ker DBP vedo, da je ona še naprej vedno mati in pomočnica (prim. K 5).

Prepoznati se kot živi del salezijanske družine

Ustanova don Boskovich prostovoljk se čisto naravno prepozna kot živi del salezijanske družine in preostali del salezijanske družine se tega zaveda. Toda to ni dovolj! In tukaj dodajmo še eno točko, v kateri moje sporočilo ni samo za vas, drage sestre, ampak za vse nas, ki pripadamo drugim skupinam ali vejam velikega drevesa salezijanske družine.

Listina karizmatične identitete (Osebna izkaznica) salezijanske družine zahteva v svojem 38. členu poznanje posebne identitete posameznih vej: ne obstaja Družina samo z udeležbo pri skupni karizmi in pri istem poslanstvu, ampak se zahteva poznanje in cenjenje vseh drugih vej.

V našem primeru gre to poznanje od vedno bolj jasnega zavedanja o prispevku, ki ga predpostavlja za celotno našo Družino, čudovite izvirnosti Svetne ustanove DBP. Njena izvirnost je zelo pomenljiva, kolikor se tiče skladnosti med izbiro za evangelizacijo in umestitev v različne človeške okoliščine.²⁰ Zato je prispevek Ustanove poseben predvsem v tem, kar se tiče vašega bivanja, še več kot le poslanstvo. Brez dvoma vaše življenje in vaše pričevanje kažeta na Božjo navzočnost v svetu, medtem ko ostajate v srcu sveta z Božjim srcem. Vaše pristno pričeva-

²⁰ Prim. Juan E. Vecchi, *Una novità dello Spirito. Le Volontarie di Don Bosco (VDB). Lettera del Rettore Maggiore dei Salesiani in occasione dell'80° anniversario della fondazione dell'Istituto*. CCS, Madrid, 1997.

nje kot posvečene žene, ki živijo laičnost v svetu, brez dvoma zastavlja vprašanja, vzbuja občasno radovednost in željo po odkrivanju, kateri globlji razlogi obstajajo v vaših srcih. Na primer vprašanja kot zakaj vaš način delovanja, da ste za druge in med drugimi. Vaša družina, družine in svet dela, začeni z vašim, bodo vedno življenjska območja, v katerih je treba osvetljevati na preprost način, vsaka prostovoljka z lučjo svojega bivanja, da je *docela za Boga, da bi se vsa darovala za brate in sestre*.

Priznane v Družini

Nikakršnega dvoma nimam glede prijaznosti, s katero preostanek naše salezijanske družine v svetu sprejema in priznava Ustanovo DBP. Toda obhajanje stoletnice ustanovitve je dragocena priložnost, da bi vsi rastle kot salezijanska družina, medtem ko si pomagamo, da bi imeli globlje poznanje Ustanove, kot sem poskušal storiti tukaj za naše sestre DBP in za vso našo Družino. To poznanje nas mora odpreti za **veselje**, za **prijaznost** in za **spoštovanje** do tega lepega delovanja Duha, da bi končno skupaj dosegli, da bi **podpirali** ustanovo v vsem tistem, kar je mogoče.

Molitvena podpora in pomoč, ki se dajeta s strani vseh drugih članov naše Družine, se lahko dodatno udejanjita tudi s predstavitvijo posebne poklica mladim dekletom, ki lahko čutijo poklic, da bi živele posvečeno svetnost v različnih okoljih sveta. Mi salezijanci zagotavljamo asistenco, ki jo moramo dajati. Moramo tudi dospeti do uresničenja tistega, kar pravi Listina karizmatične identitete (Osebna izkaznica) salezijanske družine glede udeležnosti pri oblikovanju in metodologiji sodelovanja med vsemi nami (čl. 39 in 41).

SKLEP

Te zadnje besede želim nameniti neposredno vam, moje drage sestre DBP! Preden vas priporočim naši Materi Pomočnici, si vas dovolim povabiti, da ste to, kar je ob svojem času prosil svetne ustanove papež Pavel VI. Bodite resnične »*alpinistke duha*«. ²¹ In to, sestre, zato, ker »*Cerkev potrebuje tudi vas, da bi dopolnile njeno poslanstvo. Bodite seme svetosti, vrženo s polno dlanjo v brazde zgodovine! Ukoreninjeni v zastonjsko*

²¹ Pavel VI, *Discorso ai partecipanti al 1° Congresso internazionale degli Istituti secolari*. 26 settembre 1970.

in učinkovito delovanje, s katerim Gospodov Duh vodi človeške pripetljaje, boste dali sadove pristne vere, medtem ko s svojim življenjem in s svojim pričevanjem zapisujete povesti upanja.»²²

Izročam vas Mariji Pomočnici, naši materi! Položimo prednjo preteklost, sedanost in prihodnost Svetne ustanove DBP! Ona bo vedno zgled popolnoma posvečene žene Bogu s svojim brezpogojnim *da*, ki ga je živel kot poročena žena in kot mati v svetu svojega časa, vedno pozorna na Božji glas in učljiva njegovemu Duhu.

Naj vas ona spremlja z materinsko ljubeznijo, ki je tako značilna za njo, ustanovo in vsako izmed vas, njene hčere, skupaj s prednostnim pogledom, ki ga ima za vas blaženi Filip Rinaldi.

Z resnično ljubeznijo v Gospodu in don Bosku.

Ángel FERNÁNDEZ ARTIME SDB
VRHOVNI PREDSTOJNIK

---

²² Benedikt XVI, *o.c.*

